

Komandi partur
Í komandi parti verður greitt frá systrunum Oleu og Onnu, har onnur doyði. Eisini verður greitt frá hvussu hesir meslingarnir komu út á bygð.

Hetta eru húsini á Brúnni í Norðragøtu, har Anna Sofia var í karantenu, og har hon doyði av meslingum.

Børnini hjá Onnu Sofiu avmyndað í 1915. Drongurin aftanfyrri vinstrumegin er Jógvan Martin. Hin drongurin er Høgni. Frammanfyri f.v. eru Lisa, Marsanna og Johannes.

júst tá eg kom oman. Tá hann sá meg, kom hann rennandi ímóti mær, og bað meg skunda mær aftur til Syðrugøtu at krógva sprittdunkin í hjallinum. "Ger bara skjótt av, og goym hann í klædnaskápinum uppi á loft", segði hin gamli. Tað var soleiðis, at vit á Toftini seldu spritt, sum annars varð nógv brúkt tá á døgum. Nú grind var, visti abbi, at tað uttan iva vóru nógvir grindamenn, sum aftaná drápið fóru at hugsa um at fáa fatur á einum ráka, men vit høvdu ikki loyvi at selja spritt at drekka, og tað vildi abbi heldur ikki.

Tað var bert ein dunkur í hjallinum, og hann var heldur ikki heilt fullur. Eg bar hann upp á loft og setti hann í klædnaskápið, sum abbi hevði sagt.

Vanlukku grindadansur

Um kvøldið var grindadansur í Norðragøtu. Ein lítil dansistova stóð niðanfyrri vegin, á Oyrini omanfyri har, sum Fiskavirkið er nú, har var fult av fólki. Onkur í dansinum hevur havt meslingar, ella í hvussu er smittuna, tí øll, sum tað kvøldið vóru í grindadansi fingi meslingarnar, um tey ikki høvdu havt teir fyrr. Men tað kom fyrst fram seinni, og grindin bleiv nevnd meslingagrindin.

Tað komu nógvir grindamenn inn á Toftini. Allir fingi okkurt at eta. Grind varð kókað alla náttina, og so hvørt sum menn troyttaðust í dansinum, komu alt fleiri á gátt. Nógvir avbygd-armenn svóvu hjá okkum, og bæði í køkinum og í stovuni lógu menn á gólvinum. Eg minnst, at tað vóru gjáarmenn, sum vóru í stovuni. Onkur fór upp á ovastaloft eftir seyðaskinnum frá árinum fyri, sum vóru vaskað, og nú lógu har til turkingar. Tey vóru nú kastað niður, og breidd út á gólvini at liggja á.

Øll fingi meslingar

Sofus og Óla Jákup vóru báðir smittaðir av meslingum. Mammubeiggi passaði Sofus, hann var yngri og altíð nakað forkelaður, meðan abbi passaði Óla Jákup. Nú var tað so, at tað gingi tvey sløg av meslingum. Tað slagið, har útslettið varð myrkari, var nógv tann verra sjúkan, og ta smittuna hevði Óla Jákup fingið,

Abbi Jacobinu, Jákup Frederik á Toftini, var sjálvsagt til dystin fúsur, nú endiliga grind var í Gøtu eftir meira enn 50 ár.

meðan Sofus hevði nógv mildari meslingar.

Nakað aftaná løgðust teir báðir, Sámal Jákup og abbi, við meslingum, smittaðir av teimum, ið teir hvør í sínum lagi, høvdu passað. Har var tað sama galdandi, abbi gjørdist nógv sjúkari enn mammubeiggi, ja, hann var so sjúk, at hann mundi doyð, og lítið mót var um, at hann fór at koma fyri seg aftur.

Eg fekk eisini meslingar og legðist í songina sjálvan jólaaftan. Eg minnst, tá ið eg vaknaði jólamorgun, at eg føldi so góðan lukt úr køkinum, steikt lambskjót. Eg lá og gleddi meg til ein leskiligan bita. So kom onkur umsíðir upp við døgurðanum, men tá var tað bara kókað kálvakjót og eplir, og eg var sera skuffað. Men Lisabeth segði tá, at tey, sum høvdu fepur, skuldu ikki eta nakað sterkt ella steikt og heldur ikki sós, so eg mátti lata mær lynda við kálvakjötinum. Nógv fólk í Syðrugøtu lógu hesa tíðina av meslingum.

Mangul uppá líkberarar

Meslingarnir kravdu fleiri mannalív í Gøtu.

Nevnast kunnu Óla Jákup á Túgu, sum bert var um 22 ára aldur, og tvær ungar systar úr Norðragøtu, sum vóru so ringar, at onnur teirra doyði, meðan tað stóð um lív hjá mongum øðrum.

Eisini doyði ein eldri kona, sum vit nevndu Bírta hjá Hendrikki, systir Poul á Rætt. Vanligt var, at kistan varð borin allan vegin úr Syðrugøtu í kirkjuna í Noðragøtu. Men so var ikki, tá Bírta skuldi jarðast. Flestu mennirnir í bygdini lógu við meslingum, tí vóru teir ikki mannaðir at bera. Tískil bleiv kistan rógvin til Norðragøtu við einum árabáti.

Hetta kvøldið í grindadansinum sótu tveir fittir sölðfirðingar uppi á bitanum og hugdu at dansinum. Annar pilturin var hin tá 8 ára gamli Asaf Olsen, sum eisini var tann fyrsti í Søldarfirði, sum legðist við meslingum. Stutt eftir vóru tey flestu í Søldarfirði eisini smittaði við meslingum, og støðan har var næstan eins ring og í Gøtu.

Vaksinering

Tá bar eisini til at vaksinera fyri meslingar, og um onkur hóast vaksinuna fekk sjúkuna, so varð hon ikki so ring sum annars. Meðan sjúkan herjaði uppá tað mesta í Syðrugøtu, kom Elia í Guttastovu, sum tá hevði boðstøð, niðan at siga við Lisabeth, at Koefod, læknin á sjúkrahúsinum í Klaksvík, spurdi, um hann ikki kundi sleppa at brúka stovuna uppi á Toftini at vaksinera í. Jú, tað var ikki at siga, Lisabeth segði ikki nei, og so kom Koefod til Gøtu at vaksinera. Vaksinan tá var blóð frá fólki, sum høvdu havt meslingar. Av tí at vaksinan var við at ganga undan, skuldi Elia eisini heilsa frá Koefod, um at heita á fólk, um at koma at geva blóð. Kanska onkur í Gøtu bjóðaði seg fram, tað skal eg ikki siga, men eg minnst, at bóndin í Lamba, hann vit nevndu Jóannes á Sýnini, kom heilt úr Lamba at geva blóð. Hetta varð so sprottað inn í eina æðr í lærinum og virkaði sum vaksina.

Tá vaksinatióin byrjaði eitt kvøldið aftaná nátturða, varð eg koyrd í song, so eg veit ikki, hvør kom har í stovuna, eg hoyrði bara, hvussu tey hostaðu. Helst hava tey flestu longu tá

Jacobina í Lambanum hevur varðveitt stóran part av søguni um meslingagrindini í 1935.

verið smittað. Men abbi bleiv so vaksineraður, og tað gekk ikki so gott. Meðan hann ta náttina lá og svav, fór tað at bløða úr æðrini, har hann var sprottaður, og hann hevur helst bløtt meginpartin av náttini. Tá hann vaknaði, var alt tað bera blóð. Eg minnst, hvussu eg vamlaðist av madrassuni, sum bleiv burturbeind ella brend. Abbi fekk meslingar, og hann var so ringur, at hann mundi doyð.